

der, og det vil igen sige, at Erhvervene derude har faaet en Rentebyrde af 100 Mill. Kr. mere at slæbe paa, end de havde i 1915, eller mere, end de betaler i det hele i Ejendoms-skatte. Jeg er forundret over, at Regeringen ikke konsekvent foreslaar, at Parikronen gennemføres paa alle Omraader. Hvorfor foreslaar man ikke, at Parikronens Konsekvenser føres ud i Livet ogsaa overfor den Gældsbyrde, som er vokset saa kolossalt? Man hævder, at gamle, syge og arbejdsløse skal nedskæres, fordi Kronen er vokset med 30 eller 33 pCt. Hvorfor foreslaar man ikke, at Renten af den forøgede Gældsbyrde, som ogsaa er vokset med 30 pCt. ved Kronestigningen, nedskæres med de samme 33 pCt.? Saa blev der Købedygtighed i Landet, saa vilde Produktionen vokse, og saa vilde Arbejdsløsheden aftage. Man behøver da ikke at være saa overordentlig stor en Økonom for at forstaa, at naar nu en dobbelt saa stor Del af Udbyttet som i 1914 forlods skal udleveres til Kapitalindehaverne, saa bliver det skralt med det Udbytte, den arbejdende Befolkning, deri indbefattet baade Driftsherrer og Arbejdere, kan faa selv; saa svækkes deres Købeevne, saa bliver der Flovhed i Produktionen, og saa kommer Arbejdsløsheden. Man har imidlertid ikke fra Regeringens Side foreslaaet Parikronen konsekvent ført ud i Livet overfor den kolossale Stigning i Kapitalen, som har fundet Sted; og det viser, at det ikke er Kapitalisterne, man vil til Livs, det viser, at det er dem nedadtil, man vil til Livs, de andre skal gaa fri og som en Drikkeskilling have den Skattelettelse, der mulig kan blive.

Endelig er der endnu et Punkt, som jeg vil berøre, og som jeg tror, Rigsdagens Partier vil komme til at staa overfor. Det er det, der efter min Mening kendetegner den økonomiske Situation, vi befinder os i. Vi befinder os i en Prisdalsperiode, hvor der er store Lagre, men hvor man ikke øjner nogen Prisopgang, men frygter en Prisnedgang og derfor sælger under Produktionspris, idet man gaar ud fra, at hvis man sælger i Dag, sætter man mindre til, end hvis man venter til i Morgen. Dertil kommer, at efterhaanden er Verden jo blevet en stor Trustdannelse for en Mængde af vore Arbejdsomraader og ogsaa for andre Landes Omraader. Verdenstrusterne søger at skaffe sig Herredømmet paa de forskellige nationale Markeder. Man tilkøber sig Retten til Markedet ved at opkøbe Bedrifter, eller man forsøger at tilkøbere sig Markedet ved en Tid lang at undersøge vedkommende Lands Produktion og levere Varer, som er udenfor al Konkurrence, en Konkurrence, som det

ikke er muligt at væge sig imod, selv om Arbejdslønnen sættes nok saa langt ned. Det er disse to Ting, der efter min Mening skaber den store Arbejdsløshed her i Landet. Men overfor disse Faktorer har den nuværende Regering kun een Ting at foreslaa: at sætte Livsvilkaarene for de allerfattigste ned og i dette Tilfælde at sætte Livsvilkaarene helt ned til Nul for den store arbejdsløse Skare, som i Øjeblikket staa ledig, hvis man da ikke er saa dristig at forudsætte, saaledes som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen forudsatte, at naar Staten sparer 10 Mill. Kr., kan Arbejderne betale dem. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem vil rime det sammen med den Nedgang i Lønninger, som han ønsker, idet han samtidig med en flok Haandbevægelse vælter hele Byrden fra den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse over paa Arbejderklassen, der i dette Øjeblik betaler 12 Mill. Kr. til sine arbejdsløse Kammerater. Lønnen er saamænd ikke det afgørende. Det, der er det afgørende for, om en Produktion kan klare sig paa en sund, naturlig Basis, er, om det er en intelligent og dygtig Arbejderstab, der beskæftiges, som har Interesse for og Forstaaelse af Arbejdet; og vil man beholde den, nytter det ikke at trykke den ned paa en Sulteløn og paa Slavevilkaar.

Jeg vil gerne angaaende Forslaget her rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister: Hvorfor har dette Forslag ikke været forelagt Arbejdsløshedsnævnet? De andre Forslag har jo været forelagt Sygekassenævnet, Arbejderforsikrings-Raadet og Invalideraadet, men dette Forslag har ikke været forelagt Arbejdsløshedsnævnet. Jeg skal indrømme, at det gik jo ikke saa heldigt de andre Steder, og det er maaske derfor, at Ministeren har undladt at gaa til Arbejdsløshedsnævnet, fordi der ikke var stor Sandsynlighed for, at det var gaaet bedre der. Men jeg mindes jo, at den tidligere Socialminister, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, en Gang kom med et Par Smaaændringer, og den Gang var den nuværende højtærede Indenrigsminister meget fortørnet, fordi Socialministeren ikke havde forelagt disse for Arbejdsløshedsnævnet og faaet en Udtalelse derfra. Nu behøves det altsaa ikke. — I dette Forslag indskrænkes Arbejdsanvisningen betydeligt. Det er dog et Spørgsmaal, om den ikke vil kunne indskrænkes endnu mere eller maaske helt afskaffes. Men til dette Spørgsmaal forbeholder jeg mig min endelige Stilling.

Det er jo ikke alene Nedskæring, den højtærede Regering har tilsigtet overfor Ar-